

2. pääsiäispäivä 2009 Järvenpään kirkossa

Tunnetussa suomalaisessa laulussa kertoja sanoo, että "mä olen mies, jolle ei koskaan tapahdu mitään". Onko niin, että tämä mies odottaa jotain niin suurta, ihan elämää suurempaa, että hän ei huomaa elävänsä joka päivä ihmisen elämää toisten ihmisten kanssa tavallisine tapahtumineen? Eikö hän kohtaa toisia ihmisiä vai eikö hän anna arkisille kohtaamisille arvoa?

Millainen on hyvä, merkittävä kohtaaminen? Siinä osapuolet ovat avoimia ja luottavaisia. Se tulee usein yllättäen. Joskus se tapahtuu matkalla, joskus vaikeiden tapahtumien keskellä. Usein se tulee vastaan aivan tavallisessa arjessa, silloin kun ensin näyttää siltä, että ei tapahdu mitään. Yksi kohtaaminen voi olla niin tärkeä, että se vaikuttaa ihmisen koko loppuelämän suuntaan.

Tämän päivän raamatun tekstit kertovat, miten Ylösnoussut Jeesus kohtasi tiettyjä ihmisiä. Magdalan Maria ja se toinen Maria olivat kuulleet enkelin sanomana Jeesuksen haudalla hämmästyttävät sanat: Ei Jeesus ole täällä, hän on noussut kuolleista. Naiset kiiruhtivat järkyttyneinä ja innoissaan viemään viestiä eteenpäin. Yhtäkkiä Jeesus tulee heitä vastaan, ja sanoo heille arkisesti: Terve. Jeesus toistaa sanoman, jonka enkeli on jo kertaalleen heille sanonut, että sanokaa muille opetuslapsille, että heidän tulee lähteä Galileaan tapaamaan Jeesusta. Toisen kertomuksen ylösnoussut Jeesuksen kohtaamisesta kertoo Luukas omassa evankeliumissaan. Kaksi miestä on iltapäiväkävelyllä Emmauksen tiellä ja he juttelevat kaikesta viime aikoina tapahtuneesta. Yksi mies liittyy heidän seuraansa. Lopulta miehet oivaltavat kävelleensä Jeesuksen seurassa ja keskustelleensa hänen kanssaan. Ilmestykset vakuuttivat Jeesuksen seuraajat siitä, että Jeesus oli noussut kuolleista ja hänen jatkuva läsnäolonsa keskellä maailman elämää oli todellista.

Mistä me tiedämme seuraavamme ja kohtaavamme Ylösnoussutta Kristusta? Ainakin jos viihtyy jonkun seurassa ja haluaa oppia tuntemaan häntä enemmän, hänen seurassaan haluaa olla ja yhdessäolo tuottaa iloa. Saa viipyillä hänen luonaan ja hitailla hänen rinnallaan. Jeesuksen seuraaminen on Jeesuksen seurassa olemista. Ja Jeesus tulee edelleen ylösnoussutena Herrana meidän pieniinkin ympyröihin. Hänen vaikutuksensa voi nähdä yksinkertaisissa elämän tapahtumissa. Se ei ole jotain elämää suurempaa, jotain eri elämää, se on arkista elämää tässä ja nyt. Lutherin mukaan kristityillä on jokainen päivä pääsiäinen, koska ylösnoussut Herra on arjessamme läsnä.

Ylva Eggehornin runo Pannaanko tasan kertoo erästä arjen kohtaamisesta:

Oli tavallinen päivä, me istuimme keittiössä, meillä oli pullo coca-colaa

Jeesus ja minä, oli kuuma ja pöly leijui auringossa:

*Pannaanko tasan hän sanoi, meillä oli pikku-ranskis myös,
me söimme ja katsoimme toisiamme pitkään auringonsavun läpi
ei pelottanut edes kun hän lähti pöydälle jäi tyhjä pullo ja muruja: tavataan hän
sanoi
ja minä näin sen selvän värinän hänen askelissaan joka merkitsi: nyt
mutta sitten tajusin mitä se kaikki merkitsi sinä päivänä
Ei ollut rumpuja eikä jyrinää
ei kellojen pompotusta eikä kova tuuli levitellyt lippuja
eikä silmät selällään kuunneltu suuria sanoja:
oli vain jotain mitä pantiin puoliksi tai sillä lailla ja oltiin
samassa paikassa mutta omatkin vuoret oli tallella
oli oma elämä vaikka se jotenkin katosi
ja läheisyyden koki selvänä (olen hämmentynyt)*

Jeesuksen seuraajina meitä kutsutaan jakamaan elämää, hänen kanssaan ja toistemme kanssa. Ei sitten, kun meillä on riittävän paljon, ja kaikki on riittävän hyvin, ja kun maailma on parempi paikka, kun talous- ja ympäristökriisi on ratkaistu ja ihmisten ahneus saatu kuriin, vaan jakamaan siitä, mitä meillä nyt on, näiden pääsiäisen jälkeisten juhlapyhien jälkeenkkin omassa arjessamme, jakamalla aineellista hyvää ja ennen kaikkea jakamalla yhdessä elämää.

Jos alkaa jatkuvasti kokea elämän kuten mies, jolle ei koskaan tapahdu mitään, on hyvä kuulla ohje, jonka ylösnoussut Jeesus kohtaamisessa naisten kanssa antaa: Menkää Galileaan. Galilea oli sen ajan takapajula, syrjäinen, vaatimaton maankolkka. Naiset ja opetuslapset lähtivät sinne, missä kaikki oli kerran alkanut. Galilea oli heidän toivonsa, näkynsä syntypaikka. Siellä Jeesus oli kutsunut heidät seuraajikseen. Siellä he olivat saaneet kokea niin merkittävän kohtaamisen Jeesuksen kanssa, että he olivat silloin jättäneet kaiken ja lähteneet tyhjin käsin seuraamaan sitä miestä.

Usein vetäytymisen tilassa huomaa, että on alkanut odottaa elämältä epäolennaisia asioita. Sellaisia odotuksia Jeesuksen seuraajillakin oli. He tunsivat Jeesuksen kutsuessa heitä, että tärkeintä on seurata tätä miestä, tuli vastaan mitä vain. Jeesuksen kuoltua he olivat surullisia ystävän menettämisestä, mutta myös masentuneita ja alakuloisia, koska Jeesus ei menestynyt eivätkä he itse saaneet

odottamaansa kunniaa, vaan tuli häpeää, hämmennys ja pettymys itseän. He kuitenkin pysyivät yhdessä ja jakoivat tapahtumat yhdessä.

Lopulta Jeesuksen ylösnousemus ja Jeesuksen kohtaamiset alkoivat avautua niin, että näinhän kaikki oli tarkoitettukin. Tapahtumat tulivat suuren ilon, riemun ja rohkeuden lähteiksi. Synnit oli sovitettu, edessä avautui elämä ylösnousseen Jeesuksen seurassa ja ikuinen elämä tulevassa ajassa.

Eräs ystäväni pohti kovasti elämänsä suuntaa ja oli suurien ratkaisujen edessä. Kyseessä oli työ, asuinpaikka ja syvän kutsumuksen toteuttaminen. Hän kysyi hengelliseltä ohjaajaltaan, pitäisikö hänen valita se elämäntapa, jota hän ajatteli oikeaksi. Muitakin mahdollisia vaihtoehtoja oli. Ohjaaja vastasi hänelle: Tuottaako tämä valinta sinulle iloa? Sinun pitää tehdä sitä, mikä tuottaa sinulle aitoa iloa.